

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 597/05
09.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића и Зорана Савића, чланова већа са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА и других, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог АА, адвоката АБ и браниоца оптуженог ББ адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К. 132/03 од 7.2.2005. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, дана 9.2.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

I УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К. 132/03 од 7.2.2005. године, само у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији тако што Врховни суд Србије налази да се у радњама оптуженог АА, означеним у изреци првостепене пресуде под I-1 и 2 стичу законска обележја кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона у продуженом трајању за које га Врховни суд ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.9. до 29.10.2003. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог ББ а пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К. 132/03 од 7.2.2005. године у делу изреке под II ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим да је радњама описаним под I - 1. и 2. извршио два кривична дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона, за које, након што су му утврђене појединачне казне осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.9. до 29.10.2003. године, а изреком под II оптужени ББ је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона за које је осуђен на новчану казну у износу од 36.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а ако се новчана казна не може ни принудно наплатити иста ће бити замењена у казну затвора тако што ће за сваких започетих 200 динара новчане казне бити одређен по један дан затвора.

На основу члана 245. став 5. ОКЗ од оптуженог АА је одузета опојна дрога "марихуана" у количини од 400 грама, одузете по потврди о привремено одузетим предметима ОУП Инђија од 30.8.2003. године и опојна дрога "марихуана" у количини од 41,71 грам одузета по потврди о привремено одузетим предметима ОУП Инђија од 12.9.2003. године, а од другооптуженог ББ је одузета опојна дрога "марихуана" у количини од 3.26 грама, одузета по потврди о привремено одузетим предметима ОУП Инђија од 29.8.2003. године.

Оптужени АА је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 7.480,00 динара, а оптужени ББ да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 4.340,00 динара као и да плати на име паушала износ од по 5.000,00 динара и то све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде изјавили су жалбе:

- бранилац оптуженог АА адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи и да се оптуженом изрекне блажа казна;

- У овој жалби је стављен захтев да бранилац буде обавештен о седници већа.

- бранилац оптуженог ББ адвокат АВ, због повреде кривичног закона са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије у писменом поднеску Ктж. број 734/05 од 11.4.2005. године је предложио да се жалба браниоца оптуженог АА одбије као неоснована а да се жалба браниоца ББ одбаци као недозвољена.

Пошто је поступио у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд Србије је у седници већа у присуству браниоца оптуженог АА адвоката АБ, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеним жалбама, писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије, те по изјашњењу браниоца оптуженог АА адвоката АБ, на седници већа нашао:

Првостепена пресуда не садржи битине повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд поводом изјављене жалбе увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. ЗКП-а.

Битне повреде одредаба кривичног поступка се у жалби браниоца оптуженог АА наводе као основ побијања, али се суштински, по налажењу Врховног суда првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због повреде кривичног закона.

Међутим, по налажењу Врховног суда чињенично стање у побијаној пресуди је потпуно и правилно утврђено правилном оценом одбране оптуженог и других изведених доказа, у погледу свих битних елемената кривичног дела за које је оптужени АА изреком побијане пресуде оглашен кривим.

Тако се неосновано наводи, а када се ради о изреци првостепене пресуде под тачком 1, да се не може утврдити где је дело извршено, обзиром да се у изреци првостепене пресуде наводи да је оптужени АА неовлашћено држао опојну другу и да му је иста пронађена и одузета 30.8.2003. године, па је приликом претреса личног пртљага.

Међутим, насупротив наводима у жалби браниоца оптуженог првостепени суд је из одбране оптуженог АА поуздано утврдио да је овај оптужени извршио кривично дело које је описано под тачком I – 1 изреке побијане пресуде.

По налажењу Врховног суда, чињенично стање у побијаној пресуди, је засновано на веродостојним доказима који нису ничим доведени у сумњу. Првостепени суд је пре свега из одбране оптуженог АА поуздано утврдио да је оптужени на начин и у време како је наведено у изреци првостепене пресуде под I – 1. и 2., извршио кривична дела за које је оглашен кривим.

Наиме, из одбране оптуженог АА недвосмислено произилази да је оптужени дрогу – "марихуану" која је

код истог пронађена 30.8.2003. године, набавио за своје потребе и иста је приликом претреса од стране овлашћених радника ОУП Стара Пазова пронађено у личном пртљагу и од истог одузета уз потврду о привремено одузетим предметима.

Одбрана оптуженог је потврђена и потврдом ОУП-а Инђија од 30.8.2003. године, а из налаза и мишљења МУП РС Управе криминалистичке полиције Криминалистичко - техничког центра број 3339/03 од 26.9.2003. године несумњиво је утврђено да одузети узорци представљају делове биљке "канабис сатива".

Према томе, жалбом браниоца оптуженог да када се ради о кривичном делу описаном под I - 1. изреке побијане пресуде да није наведено место извршења кривичног дела, се не доводи у питање правилност првостепене пресуде, јер према одредби члана 245. став 3. ОКЗ место извршења кривичног дела не улази у биће кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и у делу изреке првостепене пресуде описане под I - 2.

Наиме, из одбране оптуженог АА такође недвосмислено произилази да је критичног дана оптужени АА од НН лица набавио око 50 грама "марихуане", и да је приликом његовог сусрета са ВВ пред зградом Општинског суда у Инђији, извршен претрес и уз потврду о привремено одузетим предметима одузета биљна маса сумњива на опојну дрогу "марихуана".

Одбрана оптуженог АА у овом делу је потврђена исказом сведока ВВ, из чијег исказа се несумњиво утврђује да је критичног дана извршен претрес над оптуженим АА и том приликом пронађена опојна дрога "марихуана" која је одузета а што се потврђује потврдом о привремено одузетим предметима ОУП Инђија од 12.9.2003. године.

Према томе, насупрот наводима у жалби браниоца оптуженог АА чињенично стање је потпуно и правилно утврђено.

Врховни суд Србије је уважењем жалбе браниоца оптуженог АА, и по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о правној оцени дела и кривичној санкцији са следећих разлога:

Изреком првостепене пресуде оптужени АА је оглашен кривим да је на начин, у време и на месту означеном под I-1 и 2. извршио два кривична дела из члана 245. став 3. ОКЗ.

Међутим, Врховни суд налази да се на радње оптуженог АА описаним у изреци првостепене пресуде под I - 1 и 2. изреке има применити конструкција продуженог кривичног дела, па је Врховни суд нашао да се у радњама оптуженог АА описаним под I - 1 и 2 изреке стичу елементи продуженог кривичног дела из члана 245. став 3. ОКЗ.

Ово због тога што се ради о истоврсним кривичним делима учињених у временској повезаности, од стране истог учиниоца, која представља јединствену целину предмета дела, коришћења истих ситуација и све је обухваћено јединственим умишљајем учиниоца.

У конкретном случају оптужени је извршио кривична дела, тако што је неовлашћено држао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу што значи да се ради о истоврсним предметима дела, коришћена је иста ситуација као и то да је ова дела извршио у релативно кратком временском периоду и да је код истог постојао јединствени умишљај.

Врховни суд Србије је преиначио првостепену пресуду и у делу одлуке о кривичној санкцији, па је оптуженог АА за продужено кривично дело неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога у продуженом трајању из члана 245. став 3. ОКЗ осудио на казну затвора у трајању од шест

месеци.

Наиме, из списка предмета произилази да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне, када се ради о оптуженом АА, од олакшавајућих околности имао у виду признање, а од отежавајућих околности ранију осуђиваност.

Међутим, Врховни суд налази да овако утврђеним олакшавајућим околностима првостепени суд није дао одговарајући значај.

Зато дајући правилан значај утврђеним олакшавајућим околностима, а имајући у виду и правну преквалификацију дела првостепени суд је оптуженог АА за кривично дело у питању осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, налазећи да је ова казна довољна ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и истовремено ова казна одговара степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршеног кривичног дела.

Врховни суд Србије је жалбу браниоца оптуженог ББ адвоката АВ одбио као неосновану. Наиме бранилац оптуженог ББ је против првостепене изјавио жалбу због повреде Закона без образложења.

Зато, како ова жалба не садржи образложење, то се Врховни суд одлучујући о овој жлби, у смислу члана 380. стаав 2. ЗКП-а ограничио само на испитивање повреда из тачке 1. и 2. став 1. овог члана, као и на испитивање одлуке о казни и мери безбедности. Врховни суд налази да првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба ЗКП-а ни повреде Кривичног закона, на које другостепени суд поводом изјављене жалбе увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2, а поред тога првостепена пресуда је правилна и у делу одлуке о казни и мери безбедности, па је Врховни суд Србије жалбу браниоца оптуженог ББ одбио као неосновану а првостепену пресуду у делу изреке под II потврдио.

Иако је бранилац оптуженог ББ поднеском од 11.III 2005. године обавестио Врховни суд да подноси жалбу, она није могла бити одбачена јер нема сагласности оптуженог ББ за повлачење жалбе изјављене у његову корист.

Са свега напред изложеног, а на основу члана 391. и 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Записничар, Председник већа - судија

Војка Омчикус, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

љм Мирјана Војводић,